

ОРАЧЪТЪ (сочи калпака): Сега, моля, и за въпроса, и за отговора, ако искате да научите и това.

Боляритѣ хвърлят по две жълтици въ калпака. Нѣкои изпразват кеситѣ си и въздишат жално, като ги гледат празни.

ОРАЧЪТЪ (прибира калпака си подъ мишница): Ехъ, да прощавате, господари, ама това гжскитѣ сте вие... Пооскубахъ малко отъ перата ви, ама нищо, нови ще ви порастятъ!..

ПЪРВИЯТЪ БОЛЯРИНЪ: Глупаво старче, какъ смѣешъ да се подигравашъ съ насъ? Ти знаешъ ли кои сме?

ОРАЧЪТЪ: Прощавайте, ама нали царѣтъ, вашиятъ другаръ ви изпрати за това, да ви пооскубя малко?

Боляритѣ се стресватъ

БОЛЯРИТѣ (уплашени): Ами кой ти каза, че това бѣше царѣтъ?

ОРАЧЪТЪ (смѣе се): Ние, проститѣ хора познаваме умния си царъ... По умнитѣ му разговори го познаваме, макаръ и да е преоблѣченъ. Прости хора сме, ама си познаваме царя и си го обичаме. Носете му много здраве и му кажете, че много съмъ му благодаренъ. Леко ще мина сега старинитѣ си! (Стисва калпака подъ мишница, покланя се и излиза).

Боляритѣ стоятъ съ наведени глави, като попарени...
А после излизатъ единъ по единъ наведени.

(Пауза)

Изкачатъ иззадъ храститѣ цвѣтята, птичкитѣ, шурцитѣ и всички други радостни. Смѣятъ се, скачатъ и плѣскатъ. ржце.

ПТИЧКИТѣ (пѣятъ):

Видѣхте ли, видѣхте ли?
чухте ли, разбрахте ли?

ЦВѢТЯТА (пѣятъ):

Видѣхме, видѣхме,
Чухме и разбрахме!

ВСИЧКИ (смѣятъ се и пѣятъ):

Видѣхме, видѣхме,
чухме и разбрахме!

Шурцитѣ засвирватъ ржченица. Всички играятъ. Най-напредъ играятъ ржченица по отдѣлно на групи, а после всички заедно. Слѣнцето залѣзва. Съмва се. Шурцитѣ свирятъ още. Изгрѣва луната.

Ржченицата продължава.

(Завеса)

КРАЙ

Александъръ Спасовъ